

**DIMARTS PASSAT EL MUNTATGE
'INCENDIS', D'ORIOI BROGGI,
GUANYÀ CINQ DELS PREMIS BUTACA**

Jaume Oliveras
i Costa

Escriptor

Incendis sense fi

El propassat dimarts, en el marc del Mercat de les Flors barceloní, el muntatge *Incendis*, d'Oriol Broggi, guanyà cinc dels Premis Butaca, atorgats per votació del públic català. Millor obra, millor direcció (Broggi), millor interpretació femenina (Clara Segura), millor escenografia (Broggi / Brosa) i millor il·luminació (Faura), li féu abastar cinc dels divuit premis a les arts escèniques de la temporada. Evidentment, els que hem vist *Incendis* podem entendre fàcilment que l'obra hagi obtingut els guardons.

L'ADAPTACIÓ DE L'OBRA de Wajdi Mouawad *Incendies* es pot considerar com un apropament extraordinari del teatre actual a la més pura tragèdia grega i fins i tot s'emparenta amb l'*Èdip Rei* de Sòfocles. Mouawad és un autor libanès nacionalitzat canadenc, de cultura francòfona, profundament marcat per la dramàtica història del seu poble, del qual emigrà als vuit anys després d'haver contemplat des del balcó de casa seva com una milícia cristiana maronita metrallava i liquidava un grup de refugiats palestins que eren traslladats en un autocar. La guerra civil libanesa es desenvolupava amb tota la cruesa possible i els diferents bàndols –maronites, xiïtes, sunnites, sirians i, entre bambolines, israelians– s'associaven uns contra altres, en acords continuament can-

JOAN CASALS

vients. Al 1994, Mouawad visita novament Beirut i reviu la infància deixada enrere, i a partir d'això escriu la quadrilògia *La sang des promeses*, de la qual *Incendies* forma una part.

COLPIDORA EN EXTREM, la posada en escena de Broggi és fidel a l'obra de l'autor libanès maronita, un muntatge que ha estat al Romea barceloní durant la passada primavera i que, després de fer gira per Catalunya, torna, al mateix esce-

nari, a partir del 5 de desembre. "Ara que estem junts, tot va millor", diu un dels protagonistes a l'inici de l'obra, però l'electritzant desenvolupament posterior demostra que fa anys que l'Orient Mitjà viu un conflicte no resolt.

HE VIST INCENDIS en la coincidència del trentè aniversari de la matança dels camps de refugiats de Sabra i Xatila (1982), dos teòrics refugis de palestins a l'oest de Beirut, on la falange

libanesa, junt amb regulars de l'exèrcit sirí i amb la complicitat del ministre de Defensa israelià Ariel Sharon, entraren a sac per mutilar, violar i final-

L'obra presenta, amb tota cruesa, la barbàrie de la guerra fratricida

ment matar tres mil ancians, dones i infants que s'hi aixoplugaven. El món veié amb esglai les fotografies de la tragèdia, cossos esventrats i putrefactes, que serviren per aconseguir una treva en la sagnant guerra civil, una parada relativament curta que desembocà en la "guerra dels camps", quan el grup islamista xiïta Amal s'enfrontà a l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OLP), precisament ara fa vint-i-cinc anys. La guerra civil libanesa s'estén del 1970 al 1992 i *Incendis* presenta, amb tota cruesa, la barbàrie de la guerra fratricida.

AMB TOT, "LA TERRA que regalimava llet i mel", el bressol de les tres grans religions mono-teistes, continua sofrint el drama de la manca de l'acceptació de l'altre, l'incomprensible odi entre pobles que comparteixen la mateixa arrel semítica i que fins i tot en molts casos estan emparentats per la mateixa branca religiosa. Amb un Líban en difícil equilibri, segons l'acord de Taif, una Síria en explosiva guerra civil i un etern conflicte palestinoisraelià, amb Gaza com a actual tel·ló de fons, es manté un polvorí que pot portar-nos al desastre, però els interessos dels agents externs (Europa, els Estats Units, Rússia i, ara, la Xina) alimenten el desconcert. La reflexió cal que sigui més profunda i que arribi a l'arrel de moltes raons de la desraó. Tots i cadascú hauríem de ser curosos fins en les petites coses i el crit de "visca Palestina" que féu diumenge passat el líder de les CUP, després de confirmar-se el propi resultat electoral, s'hauria de veure que no fos una pedra aixecada contra la tolerància.

Més fred al govern que a l'oposició...

Lluís
Falgàs

Periodista

Algun savi va deixar escrit que a l'oposició feia molta fred. No hi podem estar més d'acord. Però les eleccions del 25-N han servit per fer un tomb a la teoria del savi. A partir d'ara, farà fred dins del nou govern a l'hora d'afrontar en solitari la retallada de 4.000 milions en el pressupost de

l'any vinent. Des de l'oposició, ERC, amb 21 diputats, té un bon futur. Hauran donat suport a la investidura d'Artur Mas sense despenjar-se. El nou líder, Oriol Junqueras, s'ha deslliurat, gràcies al resultat electoral, de l'oposició interna que des de feia temps hi havia a ERC sota sigles diferents i noms com ara els de Carretero, Beltran, Carod, etc. Un fet que li deixa les mans lliures per afrontar el futur.

Els socialistes també vo-

len estar a l'oposició. Han de pair la patacada electoral. Aclarir l'espai del centreesquerra català i, sobretot, la seva oferta nacionalista. Des de l'oposició, el PSC només podrà anar amunt, és difícil que pugui caure més avall.

El PP, amb 19 diputats, tindrà un paper molt destacat a l'oposició. Sempre estarà a la contra de la majoria de diputats que aposten per l'autodeterminació. Tot i que en les mesures labo-

ral i econòmiques se situa entre l'espasa i la paret en haver d'estar obligats a obeir el seu partit, que governa amb majoria absoluta a Espanya. Pel que fa a les retallades, s'espera molt de l'oposició que farà ICV-EUiA, de les fórmules que puguin introduir per millorar l'estat social. Herrera haurà d'escoltar tots els que van manifestar-se després de la vaga del 14-N. També a l'oposició, Ciutadans serà tota una novetat.

Tindrà grup propi i s'espera que la seva oposició vagi encaminada a aconseguir llocs de treball, a frenar les retallades i sobretot a lluitar contra la corrupció.

Com a novetat, la CUP. Tot i el seu èxit electoral, els seus tres diputats s'asseuran al grup mixt i, si no aconsegueixen canviar el reglament del Parlament, el seu protagonisme serà menor per a un grup respectable que no crec que vulgui fer política especta-

cle. Serà una legislatura en què farà menys fred a l'oposició que al govern. S'espera que hi hagi una cura d'humilitat per part de tot-hom. Per ara no l'han feta. Gairebé una setmana després de les eleccions, hi ha poca autocrítica del partit guanyador; un fet preocupant a l'hora d'afrontar una legislatura en què el govern haurà de convèncer dia a dia l'oposició. Una oposició fragmentada que tindrà molt a dir i molt de joc...